

Je to ironie, západy slunce jsou od útoků nádherné. Za oknem našeho bytu hoří nebe jako přežralé mango zářivě oranžovou, červenou a fialovou. Oblaka planou v barvách západu a já se skoro bojím, že i my, co jsme uvízli dole, vzplaneme.

Teplo v obličejí mi pohasíná a já se snažím nemyslet na nic jiného, než aby se mi netřáslly ruce, když pečlivě zapínám zip u batohu.

Natáhnu si svoje oblíbené boty. Bývaly moje oblíbené, protože mi jednou Misty Johnsonová pochválila kožené pásky našité po stranách. Je – byla – roztleskávačka a každý si ji zapamatoval, protože vždycky chodila stylově oblečená, takže jsem se rozhodla, že tyhle boty budou vyjádřením mého módního postoje, i když je vyrobila turistická firma pro náročné výšlapy. A teď jsou moje oblíbené proto, že v těch páscích výborně drží nůž.

Zastrčím nabroušený steakový nůž taky do kapsy Paigina invalidního vozíku. Váhám, než dám jeden i do mámina nákupního vozíku v obýváku, ale stejně to udělám. Zasunu ho mezi štůsek biblí a hromádku prázdných lahví od sodovky. Když se nedívá, přehodím přes něj oblečení, a doufám, že nikdy nebude muset vědět, že tam je.

Než se úplně setmí, tlačím Paige společnou chodbou dolů ke schodům. Může v něm jet i sama díky tomu, že dala přednost klasickému vozíku před elektrickým. Ale stejně vím, že se cítí bezpečněji, když ji tlačím já. Výtah je teď k ničemu, samozřejmě, jestli teda nechcete riskovat, že v něm uvíznete, když vypadne proud.

Pomáhám Paige z vozíku a nesu ji na zádech a máma zatím sune vozík po schodech z třetího patra. Kostnatost mé sestry mi není příjemná. Je teď příliš lehká, i na svých sedm let, a to mě děsí víc než všechno ostatní dohromady.

Když dojdeme do haly, posadím Paige zpět do vozíku. Zastrčím jí pramen tmavých vlasů za ucho. S jejími vystouplými lícními kostmi a půlnočníma očima bychom mohly být skoro dvojčata. Její obličej se podobá víle víc než ten můj, ale dejte jí ještě deset let a bude vypadat přesně jako já. Nikdo by si nás ale nikdy nespletl, i kdyby nám bylo oběma sedmáct, jako si nikdo nesplete měkké s tvrdým, teplé se studeným. I teď, když se tak moc bojí, má v koutcích pusy náznak úsměvu, a víc se strachuje o mě než o sebe. Taky se na ni usměju a snažím se působit klidně.

Běžím zpátky po schodech nahoru, abych pomohla mámě snést její nákupní vozík. Moc nám to s tím neforemným krámem nejde, a jak s ním klopýtáme dolů po schodech, dost rachotíme. To je poprvé, co jsem ráda, že v budově nezůstal nikdo, kdo by to mohl slyšet. Vozík je přečpaný prázdnými lahvemi, Paiginými dětskými dekami, štůsky časopisů a biblí, všemi tričky, která táta nechal ve skříni, když se odstěhoval, a samozřejmě kartony jejích vzácných shnilých vajec. Vajíčka si nacpala taky do všech kapes u svetru i u bundy.

Zvažuju, že tady vozík necháme, ale ten boj, co bych s mámou vedla, by zabral mnohem déle a byl by mnohem hlučnější, než když jí pomůžu. Jen doufám, že Paige bude po tu dobu, co to trvá snést dolů, v pořádku. Nejradši bych se nakopla za to, že jsem nesnesla dolů nejdřív ten nákupní vozík, aby Paige mohla být na relativně bezpečnějším místě nahoře, než aby na nás čekala dole v hale.

Než dorazíme k hlavním dveřím budovy, už se potím a nervy mám pocuchané.

„Pamatuj si,“ říkám, „ať se stane cokoli, prostě utíkej po El Camino, než doběhneš k Page Mill. Pak zamiř k horám. Když se rozdělíme, sejdeme se nahoře v kopcích, ano?“

Pokud se rozdělíme, není moc velká naděje, že bychom se ještě někdy někde sešly, ale musím pořád předstírat naději, protože to je možná to jediné, co máme.

Přitisknu ucho k hlavním dveřím našeho domu. Nic neslyším. Žádný vítr, žádní ptáci, žádná auta, žádné hlasy. Těžké dveře maličko pootevřu a nakouknu ven.

Ulice jsou opuštěné, kromě prázdných aut zaparkovaných ve všech pruzích. Skomírající světlo omývá beton a ocel šedivou připomínkou barvy.

Den patří uprchlíkům a útokům gangů. Ale v noci se všichni stáhnou a nechají ulice opuštěné až do svítání. Všichni teď mají velký strach z nadpřirozeného. Zdá se, že smrtelní dravci i kořist svorně naslouchají prvotnímu strachu a do svítání se schovávají. I ty nejhorší nově vzniklé pouliční gangy přenechávají noc všem možným bytostem, které můžou bloumat temnotou tohoto nového světa.

Aspoň to tak bylo doteď. Jednou ti nejzoufalejší začnou využívat úkrytu noci i přes nebezpečí, které venku číhá. Doufám, že my budeme první, abychom tam byly samy, už jenom proto, abych se nemusela rozhodovat, jestli pomáhat Paige, nebo někomu cizímu.

Máma se mě drží za ruku a zírá do noci. V očích má hrozný strach. Tenhle poslední rok, co odešel táta, brečela tak moc, že má oči permanentně opuchlé. Noci se děsí obzvlášť, ale s tím já nic nenadělám. Začnu jí říkat, že budeme v pořádku, ale ta lež mi uvízne v puse. Nemá smysl ji ujišťovat.

Zhluboka se nadechnu a s trhnutím otevřu dveře.

2

Okamžitě se cítím ohrožená. Svaly mi ztuhnou, jako by čekaly, že do nich někdo může kdykoli střelit.

Popadnu vozík s Paige a tlačím ji ven z budovy. Pečlivě zkoumám nebe a pak se dívám kolem sebe, jako malinkatý králíček, co utíká před dravci.

Stíny rychle tmavnou nad opuštěnými budovami, auty a vadnoucími keři, které nikdo už šest týdnů nezalil. Nějaký sprejer nasprejoval na zeď domu na protější straně ulice rozhněvaného anděla s obrovskými křídly a mečem. Ohromná prasklina, která protíná zeď, se klikatí andělu přes obličej, vypadá šíleně. Pod tím nějaký rádoby básník načmáral slova: *Kdo nás bude střežit před strážci?*

Otřesu se z rachotu, který vydává mámin vozík, když ho postrkuje dveřmi na chodník. Pod nohama nám křupe rozbité sklo, což mě ještě víc utvrzuje v tom, že jsme zůstaly schované v bytě déle, než jsme měly. Okna v prvním patře jsou rozbitá.

A na dveře někdo přibíl pírkem.

Ani na vteřinu neuvěřím, že by to mohlo být peří opravdového anděla, i když to tak má samozřejmě vypadat. Žádný z nových gangů není tak silný nebo bohatý. Každopádně zatím ne.

Pírkem někdo namočil do červené barvy a ta kape po dřevě. Aspoň doufám, že to je barva. Tenhle symbol gangů vídám na supermarketech a drogériích už několik posledních týdnů, aby odradil hledače. Nebude trvat dlouho a členové gangů si přijdou pro to, co zbylo ve vyšších patrech. Jejich sko-

da, my tam už nebudeme. Zatím mají dost práce s hlídáním teritoria, aby se do něj nedostal konkurenční gang.

Sprintujeme k nejbližšímu autu, kde se skrčíme v úkrytu.

Nemusím se ohlížet, abych zkontrolovala, jestli jde máma za námi, protože rachocení kol vozíku mi říká, že se pohybuje. Rychle se podívám nahoru a pak na obě strany. Ve stínech se nic nehýbá.

Projede mnou naděje, poprvé od té doby, co jsem vymyslela náš plán. Třeba dnešní noc bude jedna z těch, kdy se v ulicích nic nestane. Žádné gangy, ráno se nenajdou žádné rozžvýkané zbytky zvířat, nocí se nebude ozývat žádný křik.

Moje jistota narůstá, jak skáčeme od jednoho auta k druhému a jde nám to mnohem rychleji, než jsem čekala.

Zahame na El Camino Real, hlavní tepnu Silicon Valley. Podle mé učitelky španělštiny to znamená „Královská cesta“. Ten název sedí, vzhledem k tomu, že náš místní majetník – zakladatelé a první zaměstnanci špičkových technických firem na světě – pravděpodobně na této cestě uvízl jako kdokoli jiný.

Křižovatky jsou zablokované opuštěnými auty. Před šesti týdny to bylo poprvé, co jsem v údolí viděla zablokovanou křižovatku. Tady byli řidiči vždycky tak slušní, jak si jen umíte představit. Ale věc, která mě opravdu přesvědčuje, že je konec světa, je křupání smartphonů pod mýma nohama. Nic než konec světa by nepřimělo naše ekologicky uvědomělé technocvoky, aby pohodili své nejnovější hračky na ulici. Je to skoro svatokrádež, i když ty hračky jsou teď jen přítěž.

Původně jsem zvažovala, že zůstaneme v menších uličkách, ale je pravděpodobnější, že se členové gangů budou schovávat tam, kde jsou vidět málo. I když je noc, pokud je budeme pokoušet v jejich vlastních ulicích, mohli by být ochotní zariskovat kvůli vozíku s kořistí. Není pravděpodobné, že by z té dálky mohli vidět, že jsou to jen prázdné lahve a hadry.

Už jsem chtěla vykrouknout za teréňákem, abych vyměřila náš další skok, když se Paige natáhne otevřenými dveřmi auta a sáhne po něčem na sedadle.

Je to energetická tyčinka. Nerozbalená.

Je zahrabaná mezi rozházenými papíry, jako by to všechno vypadlo z tašky. Bylo by moudré, abychom ji popadly a utekly, a pak ji teprve snědly někde v bezpečí. Ale během posledních pár týdnů jsme pochopily, že žaludek může poměrně snadno zvítězit nad mozkiem.

Paige balíček roztrhne a rozlomí tyčinku na třetiny. Rozzáří se jí obličej, když nám kousky rozdává. Ruka se jí třese hladem a rozrušením. Ale i přesto dává větší kousky nám a pro sebe si nechá jen ten nejmenší.

Svůj kousek rozlomím napůl a dávám půlku svého dílu Paige. Máma udělá totéž. Paige vypadá sklesle, protože jsme odmítly její dary. Dám si prst přes rty a přísně se na ni podívám. Neochotně si vezme nabídnuté jídlo.

Paige je od tří let vegetariánka, od té doby, co jsme se byli podívat v dětské zoo. I když byla ještě batole, stejně si spojila krůtu, na kterou se smála, s bagetou, co jedla. Říkali jsme jí náš malý dalajláma, až do doby před pár týdny, kdy jsem začala trvat na tom, aby jedla všechno, co se mi podaří schrastit na ulici. Energetická tyčinka je to nejlepší, co pro ni momentálně můžu udělat.

Obličej se nám všem uvolní úlevou, když se zakousneme do křupavé tyčinky. Cukr a čokoláda! Kalorie a vitamíny.

Jeden z papírů třepotavě sjede ze sedadla spolujezdce. Zahlédnu popisek.

Radujte se! Pán přichází! Přidejte se k hnutí Nové svítání a buďte první, kdo vstoupí do Ráje.

Je to leták jednoho z apokalyptických kultů, které po útocích vyrašily jako pupínky na mastné kůži. Jsou na něm rozmazané fotky ohnivě zkázy Jeruzaléma, Mekky a Vatikánu.

Má to vzhled kvapné, na koleni dělané práce, jako kdyby někdo udělal snímky z televizních zpráv a vytiskl je na levné barevné tiskárně.

Spolkneme jídlo, ale já jsem příliš nervózní na to, abych si tu sladkou chuť vychutnala. Už jsme skoro u Page Mill Road, která by nás měla zavést do hor relativně neobydlenou oblastí. Myslím si, že až budeme blízko hor, naše šance na přežití ohromně vzroste. Teď je hluboká noc a opuštěná auta tajemně osvětluje půlměsíc.

Na tom tichu je něco, co mě znervózňuje. Zdá se, že by tu nějaký hluk měl být – třeba pobíhání křesy nebo ptáci nebo cvrčci nebo tak něco. Zdá se, že se i vítr bojí pohnout.

V takovém tichu zní zvuky mámina vozíku obzvlášť hlasitě. Kéž bych měla čas se s ní dohadovat. Narůstá ve mně pocit naléhavosti, jako reakce na napětí před bouřkou. Prostě to do Page Mill musíme zvládnout.

Tlačím vozík rychleji, kličkuju od auta k autu. Mámin dech za mnou těžkne a zní namáhavěji. Paige je tak potichu, že ji napůl podezírám, že zadržuje dech.

Něco bílého se jemně snese dolů a přistane na Paige. Zvedne to a otočí se na mě. Z obličejů se jí vytratí všechna barva a oči má vykulené.

Je to nadýchaný kousek perí. Sněhobílé pírkó. Takové, co se může dostat ven z prachové peřiny, jen o něco větší.

Cítím, jak blednu i já.

Jaká je šance?

Většinou se zaměřují na velká města. Silicon Valley je jenom obyčejný pruh nízkých kancelářských budov a předměstí mezi San Franciskem a San Jose. Na San Francisco už zaútočili, takže kdyby chtěli zaútočit na cokoli v této oblasti, bylo by to San Jose, ne údolí. To jen kolem proletěl nějaký pták, to je všechno. To je všechno.

Už se mnou ale cloumá panika.

Přinutím se podívat se nahoru. Vidím jen nekonečné temné nebe.

Ale pak přece jen něco zahlédnu. Další, větší pírkó se líně snáší k mé hlavě.

Na čele se mi perlí pot. Vyrázím kupředu totálním sprintem.

Mámin vozík bláznivě řinčí za mnou, jak se zoufale snaží držet tempo. K běhu nepotřebuje vysvětlování nebo povzbuzování. Bojím se, že jedna z nás upadne nebo že převrhnou vozík s Paige, ale nemůžu se zastavit. Budeme si muset najít úkryt. Hned, hned, hned.

Hybridní auto, ke kterému mířím, se najednou zhroutl pod tíhou něčeho, co na něj spadlo. Málem vyskočím z kůže, jak náraz zaburácí. Naštěstí přehluší mámin křik.

Zahlédnu zlatohnědé paže a sněhobílá křídla.

Anděl.

Musím zamrkat, abych se přesvědčila, že to je skutečné.

Nikdy předtím jsem anděla neviděla, myslím teda živého. Jasně že jsme všichni viděli opakované záběry božího posla Gabriela se zlatými křídly, jak ho sestřelili z hromady sutě, která bývala Jeruzalém. Nebo záběry andělů, co strhli vojenskou helikoptéru z nebe a svrhli ji na dav v Pekingu, vrtulí dolů. Nebo ten roztřesený záznam lidí prchajících z planoucí Paříže, s nebem plným kouře a andělských křidel.

Ale když se člověk dívá na televizi, může si vždycky říct, že to nebyla skutečnost, i kdyby to celé dny běželo ve všech zprávách.

Nedá se popřít, že tohle skutečnost je. Muži s křídly. Andělé apokalypsy. Nadpřirozené bytosti, které rozprášily moderní svět a zabily miliony, možná i miliardy lidí.

A tady jeden z těch děsů je, přímo přede mnou.